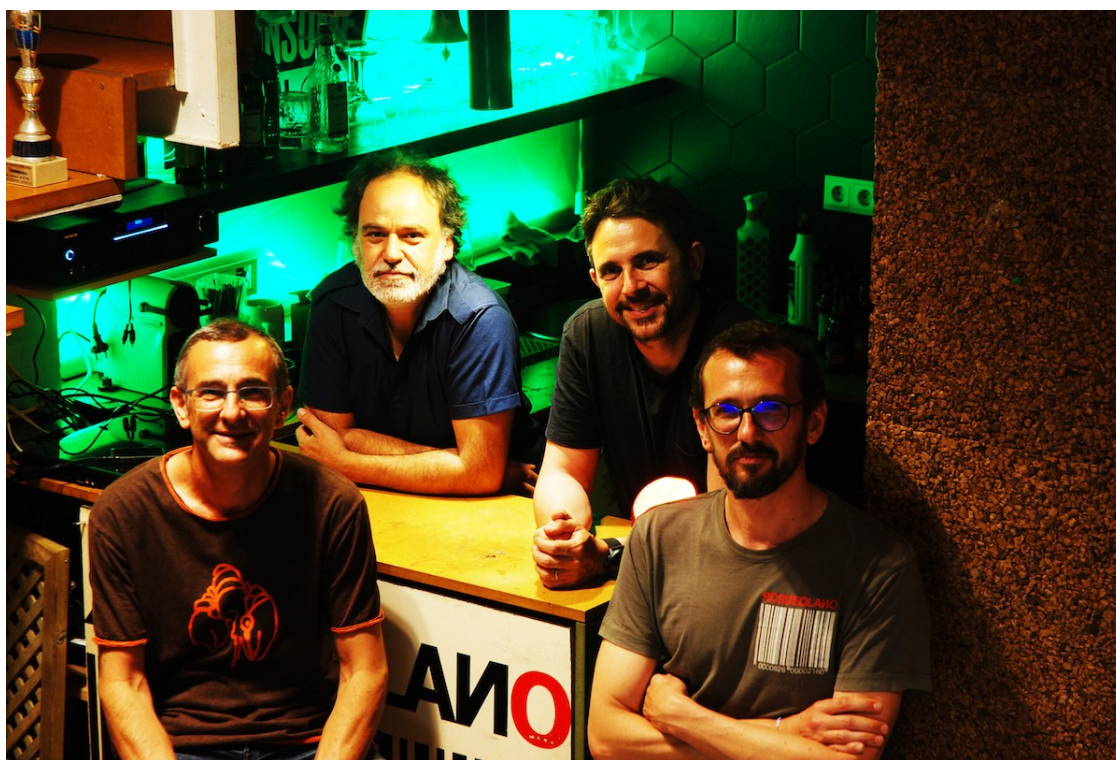

Carles Carolina: «No vivim el procés creatiu des del patiment, sinó tot al contrari»

Parlem amb el músic i cantautor barceloní sobre el nou àlbum, 'Opus Magna'

Carles Carolina i la New Old Boys Band | Arxiu de l'artista

Ramon Garriga es va donar a conèixer com a **Carles Carolina** el 2007, nom sota el qual ha publicat tres àlbums -*Ensaladilla* (Música Global, 2009), *Música de mercat* (Música Global, 2011) i *Èxode ultralocal* (Música Global, 2015). El 2017, però, l'artista va decidir iniciar una nova etapa juntament amb la **New Old Boys Band**, amb qui presenta el seu quart treball, *Opus Magna* (Música Global, 2022): un disc format per vuit cançons on **Carolina** destaca l'instrumental sense perdre l'essència costumista i resignada de les seves lletres.

El 2007 et vas donar a conèixer com a Carles Carolina. Com ha evolucionat la teva música al llarg d'aquests anys?

A cada disc hem tingut l'oportunitat de viure produccions diferents que han marcat força la sonoritat dels treballs. Sempre hem treballat a partir d'una col·lecció de cançons que, en general, parteixen d'una guitarra acústica i una melodia de veu. En aquesta ocasió, la composició ha estat més coral i, tot i que l'esquelet continua sortint de la meua acústica i a casa, els arranjaments cada cop són més participatius i això fa que la música sigui molt més diversa. Amb el temps, a més, ens hem anat traient complexos de sobre i hem generat alguns automatismes. Hi ha canvis,

rodes d'acords i ponts que ara utilitzem sense manies. Pel que fa a lletres, ara soc molt més exigent amb mi mateix i amb el que diem i això fa que cada cop hi hagi menys text.

Per què vas decidir iniciar aquest projecte amb New Old Boys Band?

La **New Old Boys Band** és el millor que li ha passat a **Carles Carolina** en molt de temps. No és una decisió que prengui jo sol. És una decisió coral. És un compromís que adoptem tots amb el fet de mantenir viva la història i de dedicar hores als altres membres de la banda. La **New Old Boys Band** és un espai d'acollida on les cançons de **Carles Carolina** troben la comoditat que necessiten per desenvolupar-se.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=h5187wy3zHA>

Aquest àlbum té sonoritats que recorden als anys setanta. Per què aquesta influència?

És una qüestió que parteix dels arranjaments i que cristal·litza amb la producció del Marco Morgione. Som una banda de rock 'n' roll clàssic: guitarra, veu, baix, teclès i bateria i quan explotes les potencialitats acústiques de cadascun dels instruments amb les maquinetes del Marco, vas a petar on vas a petar. Res és fruit d'una reflexió anterior als fets. És al revés, els fets ens porten al resultat.

Les teves lletres se centren més en la sonoritat i la rima que en el seu significat. Per què?

Són jocs que em plantejo a mi mateix per buscar fils d'on poder estirar i d'on surtin imatges que ens satisfacin a tots. Busquem espais d'interpretació força lliures perquè cadascú es faci el discurs que li convingui. Cada cop som més exigents amb el missatge que donem i això ens porta a simplificar-lo i, a vegades, reduir-lo a la sonoritat, que no és quelcom que ens sembli banal sinó producte d'un procés d'aprenentatge i de joc constant.

A "In My Mind" fas tot de jocs de paraules utilitzant el títol de la cançó. Com et va venir al cap aquesta idea?

Jo he begut molt de bandes anglosaxones i m'encanta la musicalitat de l'anglès. Per jugar, vaig buscant frases que tinguin sentit en català i també en anglès. En tinc ja una bona col·lecció: "Hola i nit" (all I need), "Nit de nois" (need the noise), "In My Mind" (l'Imma mai)... Es tracta de jugar, de buscar, de recollir, d'insistir... en això em sento força influenciat pel poeta Josep Pedrals i la seva manera d'anar jugant amb el llenguatge.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=KGnqGE_tDtI

Els temes són força diferents els uns dels altres. Hi ha algun element que els uneixi?

El fet de fer-los nosaltres, interpretar-los i sentir-los és el que fa que tinguin sentit els uns amb els altres. Quan ho posem tot seguit, barrejat amb temes de discs anteriors, pren tot un caire divers i dinàmic que ens agrada. Ens agrada el dinamisme, l'actitud i el joc.

Quina és la idea central del disc?

La idea central potser és la de resistir. Fer música és un acte de política domèstica per nosaltres, de militància. Ningú ens demana que fem el que fem, i així i tot seguim, i quedem i assagem i componem i gaudim i ens fot mandra segons què, i ens encanta.

Consideres que aquest àlbum estat la vostra Obra Mestra (Opus Magna)?

Ara per ara segur que sí. Segur que el proper disc que fem el gaudirem tant o més que aquest, però, de moment, aquesta és la nostra Opus Magna. Gaudim del procés, que cada cop és diferent, i ho fem per veure'ns, per riure, per fer música plegats i per continuar vius. Ens agrada tot el que hem fet fins ara, però la sonoritat assolida amb en Marco Morgione en aquest disc ens 'flipa'. Nosaltres no vivim el procés creatiu des del patiment, sinó tot el contrari i per això ens sembla que això que hem aconseguit ara és gairebé un miracle meravellós. Sabem que hi ha coses a millorar i encara tenim molt de camp per córrer i aprendre, però, de moment, sí, és la nostra Opus Magna.